

בָּעֵי לְאֲתַחַזָּה שָׁלִים בְּכָלָא, בְּגִרְמִיה, בְּלִבּוֹשִׁיה, דְּלָא יִפְגִּים גִּרְמִיה כָּלֶל, (האי איהו בתהר נישואין וכו') עד לא רעה דישראל דף רע"ו ע"א שיטה ד'. וזה קצת מאמר מורייא מהימנה מצאתי בהעתק ונדפס באורך בפרשטי כי תצא כי שם ביתו מאמר מתחילה וענשו אותו)

רְעוּיָה מְהִימָּנוֹ
 בֵּי אָם בְּתֻולָּה מַעֲמִיו יַקְחַ
אָשָׁה, פְּתַח רְעוּיָה
מְהִימָּנוֹ ואָמֵר, פְּקוֹדָא דָא,
לִמְיסָב כְּהַנָּא רְבָא
בְּתֻולָּתָא, הַדָּא הוּא דְכְתִיב
אַלְמָנָה וְגַרְוֹשָׁה וְחַלְלָה וּזְנָה
אַתְּ אֶלְהָה לֹא יַקְחַ בֵּי אָם
בְּתֻולָּה מַעֲמִיו יַקְחַ אָשָׁה.
וְאַמְּאֵי בְּעֵינֵן הַלָּא יִסְבֵּן אַלְאָ
בְּתֻולָּתָא בְּלָא פְּגִימָוָה. אַלְאָ
אַתְּתָא אֵיהִי כּוֹס דְּבָרְכָה,
טַעַמוֹ פְּגִימָוָה. וּכְהַנָּא דְקָרִיב
קְרִבָּנָא קָדָם יִי, בָּעֵי דְלָהָוִי
אֵיהִו שְׁלִים, בְּלָא פְּגִימָוָה,
שְׁלִים בְּאָבְרוֹי בְּלָא פְּגִימָוָה.
דְמוּמִין פְּסָלִין בְּכְהַנִּיאָה.
שְׁלִים בְּגִוְפִּיה, שְׁלִים
בְּנִיקְבִּיה, לְקִיְמָא בֵּיה, (שיר
 השירים ד') בְּלָק יִפְהָ רְעוּיָה
 ומום אֵין בָּה.

(ויקרא כ"א) **וְהַוָּא אָשָׁה בְּתֻולִיה**
יַקְחַת. רְבִי שְׁמַעַון פָּתַח,
 (דברים כב) **וְהַבָּה** הוּא שֵׁם
עַלְילָות דְּבָרִים וְגַוּ. וככיתיב
וְעַבְשֵׂשׂ אותו מֵאָה כְּסֶף וְגַוּ,
כִּי הַזְּצִיא שֵׁם רַע עַל בְּתוּלָת
יִשְׂרָאֵל, וככיתיב בְּתוּלָת יִשְׂרָאֵל
הִיא, בְּתוּלָת אָבִיה, או
בְּתוּלָת בָּעָלָה הִיא, מהו (דף צ'
 ע"א) **בְּתוּלָת יִשְׂרָאֵל הַכָּא.**
הַדָּא הוּא דְכְתִיב, (דברים לב)
שְׁאָל אָבִיךְ וַיִּגְדֵּךְ זְקִנְגִּיךְ
וַיֹּאמְרוּ לְךָ. אָוֹפָה הַכָּא כְּהַנָּא
דְקָאִים כְּגַוּנָא דְלַעַילָא,
כְתִיב וְהַוָּא אָשָׁה בְּתֻולִיה
יַקְחַת, הַכִּי גַמִּי בְּבְתוּלִיה,
דְלָא תְּפֻוק מְבָא דְחַצְרָה
מְזֻמָּנָא לְבָר, וְהַא אַתְמָר.

דְּקָרְבָּנָא מִנְחָה אֵיתָה,
וְצִרְבֵּין יִשְׂרָאֵל
לְמַשְׁלֵחַ מִנְחָתָא דְּלָהּוֹן
לְמַלְכָּא, בְּגָבר (בְּגָנוֹף) שְׁלִים.
דָּאִינּוּ בְּהַפּוּכָא דְּסִטְרָא
אַחֲרָא, דָּהָא בַּיַּד אִישׁ עֲתִי
פָּנִים, הוּא שְׁלַחֵין לֵיה
הַוּרְגָּנָא, דְּבָתִיב (וַיְקָרָא ט') גַּרְלָל
אַחֲרָד לִיְיָ וְגַרְלָל אַחֲרָד
לְעַזְוָלָל. דָּאַלְהִים אַחֲרִים
בְּלַהּוּ פָּגִימִין מִסְטָרָא דְּצָפוֹן
וְהַכִּי רַוְּבָּא דְּבָתִיב עֲבוֹדָה
זָרָה הַם פָּגִימִין, בְּנוֹקָבָא
דְּלָהּוֹן, חַוְּרָבָא, לִילִית,
פָּגִימָתָא וּכְו'.

(ס"א וּרְעֵיאָה מִהִימָּנָא) אֵיתָה ו'
מַלְאָא וְאֵיתָה בְּסִדּוֹרָא דָא
יְהָוָה הָיָה בְּתִרְאָה, כּוֹם מַלְאָ
בְּרִבְתָּה ה', מִסְטָרָא דִימָנָא
וּמִסְטָרָא דְּגֻבָּרָה דְּאִידָּה
דִינָא, שְׁכִינָתָא אַתְקָרִיאָת
הַוַּיָּה, הַדָּא הַוָּא דְּבָתִיב,
(שמות ט) הַגָּה יַד יְדוֹרָה הַוִּיה
בְּמַקְנֵךְ אֲשֶׁר בְּשִׁדָּה. קַם
רַעְיאָה מִהִימָּנָא, וְאַשְׁתַּטְתָּה

רַבִּי שְׁמַעוֹן הַוָּה אַזִּיל
בְּאַרְחָא, וְהָוּ עַמִּיה
רַבִּי יְהוֹדָה וּרַבִּי יוֹסֵי וּרַבִּי
חוֹקִיה. פָּתָח רַבִּי שְׁמַעוֹן
וְאָמָר, (תְּהִלִּים קִיא) טַרַּף נָתָן
לִירָאִיו יִזְפּוֹר לְעוֹלָם בְּרִיתָו.
טַרַּף נָתָן לִירָאִיו, אַלְיאַן
אַיְבָּונָן זְכָאיָן, אַיְבָּונָן דְּחַלְיָ
דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הַוָּא, דְּכָל
מַאֲנִיגְשִׁי דְּבִיתָא דְּמַלְכָא,
וּעֲלִיהָ כְּתִיב, (תְּהִלִּים קִיב) אַשְׁרִי

אִישׁ יַרְאָ אֶת יְיָ.

מַהוּ טַרַּף נָתָן לִירָאִיו. אֶלְאָ
כִּמָּה דְּכָתִיב, (משלי לא)
וְתַקְמֵם בְּעֹוד לִילָּה וְתַתְנֵן טַרַּף
לְבִתְהָה. מַהְכָּא אַוְלִיפָּנָא,
דְּכָל בְּרָנָשׁ דְּלָעֵי בָּאוּרִיאִתָּא
בְּלִילִיאָ, וְקַמְּ בְּפְלָגּוֹת
לִילִיאָ, בְּשִׁעְתָּא דְּכִנּוֹת
יִשְׂרָאֵל אַתְעָרָת לְאַתְקָנָא

בֵּיתָא לְמַלְכָא, הָאֵי אֲשֶׁתְּתֵפָה
בְּהַדָּה, וְהָאֵי אַקְרֵי מַבֵּי
מַלְכָא, וַיַּהֲבִין לֵיהּ כֹּל יוֹמָא
מַאֲינָנוּ תִּקְוִנִּי בֵּיתָא, הַדָּא
(ומטרוניתא) **אִינָהוּ בְּעֹזֶרֶי.** (ע"ב
רעה מהימנה)

היא דכתיב ותתן טרף לביתך וחק לבערותיך. מאן ביתך.
כָּל אַינָנוּ דְמִשְׁתְּתֵפָה בְּהַדָּה בְּלִילִיא, אַקְרֵון בֵּיתָה, בְּנֵי
ביתך. ובגין פך טרף בנתן ליראיו.

מהו טרף. טרף ממש, דאייה נטלא מאתר רחיקא
עלאה, דכתיב (משלו לא) מפרק תביה לחמה. ומאן
זכי לhai טרף, סופיה דקרו אוכח, דכתיב, (תהלים קיא)
יזכור לעולם בריתו. מאן דאסתכל (ס"א דאש תל) באורייתא,
לאשתפה בהדחה בליליא. ולא עוד, אלא דצדיק חד
עלאה אית ליה לקודשא בריך הוא, והוא אשטה
בהדיח, וירתין תרווייהו לבנישתא דישראל, דכתיב,
(ישעה ס) **צדיקים לעולם יירשו ארץ.**

תו פתח ואמר, (ויקרא כא) ולא יהלל זרעך בעמיו כי אני יי' ממקדשו. תא חזי, כל מאן דאפיק זרע לבטלה, לא זכי למחמי אפי שכינתא, ואكري רע, דכתיב (תהלים ח) כי לא אל חפץ רשות אתה לא יגורך רע. האי מאן דאפיק ליה בידיה, או באנתו אחרא שלאبشر. ואי תימא דאפיק ליה באנתו שלא מתעברא, הבי נמי. לא. אלא כמה דאמרו.

ועל דא יבעי בר נש מקודשא ברייך הוא, דיזמין ליה
מאנא דכשרא, דלא יפוגים זרעיה, מאן דאפיק
זרעא במאנא דלא כשרה, פוגים ליה לזרעיה, ווי למאן
דפוגים זרעיה. ומה בשאר בני נשא פה, בכחנא דקאים
لتתא פגונא דליעילא בקדושה עלאה, על אחת כמה
וכמה.

בעמיו, מהו בעמיו. דהא כתיב לעילא, אלמנה וגרושה
וחיללה זונה את אלה לא יקח, וכתיב ולא יחלל
זרעו בעמיו. בהם מבעי ליה, מהו בעמיו. אלא מלה דא
קלנא בעמיו, פוגימו בעמיו, ועל דא כתיב, כי אם
בתולה מעמיו יקח אשה, מעמיו ודי, כלל פגונא
دلיעילא, כי אני ה' מקדשו, מהו מקדשו. אלא אנא
הוא ההוא, דאיهو מקדש ליה בכל יומא, ו בגין כד לא
יפוגים זרעיה, ולא ישתחח ביה פוגימoff. (ס"א ובגין דא) דהא
אני יי' מקדשו דאנא בעינא לקדsha ליה וישתחח
קדישא בכלא, דקדישא ישתמש על ידא דקדישא.

תא חוו, קודשא ברייך הוא (דף צ' ע"ב) ישתמש על ידי
כהנא, וישתחח קדישא כד אתי לשמשא, בגין
קדישא ברייך הויא ישתמש על ידא דכהנא דאייה
קדישא, כהנא ישתמש על ידי דרכיא, דאתקדש
בדרכייתה, ומאי אייה. בר נש (כהנא) אחרא,

ישתמש על ידי קדישא אחרא, בגין דישתבחון כלל בקדושא, לשמשא לקודשא בריך הויא. ובאיין אינון ישראלי בעלמא דין יבעלמא דאתה, דעליהו כתיב, (ויקרא כ) ואבדיל אתכם מן העמים להיות לוי. ומה פרישן ישראלי מפלה, בקדושה, לשמשא לקודשא בריך הויא, הרא הוא דכתיב, (ויקרא כ) והתקדשתם והייתם קדושים כי אני יי' אלהיכם.

טו פתח ואמר, (להלן ג) ל' היישועה על עמק ברכתך סלה. ל' היישועה. הבי תנין, זבאיין אינון ישראלי, דבכל אתר דאתגלו, שכינתא אתגלייה בהדייה. כד יפקון ישראל מגלוותא, פורקנא למן, לישראל או לקודשא בריך הויא. אלא הא אויקמה בכמה קראי, והכא, ל' היישועה ודאי, אימתי. על עמק ברכתך סלה. בשעתאDKודשא בריך הוא ישגה בברכאנן עליהו דישראל, לאפקא לוון מן גלוותא, ולאוטבא להו, כדיין ל' היישועה ודאי. ועל דא תנין,DKודשא בריך הויא יתוב עמהון דישראל מן גלוותא, הרא הוא דכתיב, (דברים ו) ושב יי' אלהיך את שבותך ורחמה.

(ויקרא כא) איש מזרעך לדורותם אשר יהיה בו מום. רבי יצחק אמר, בגין דאייה פגיים, ומאן דאייה פגיים, לא אתה למשא בקדשא. זה אוקמה, דבר נש

דאשְׁתַכָּה פְגִים, לִית בֵּיה מְהִימְנוֹתָא, וְהַוָּא פְגִימָו אֲסֵה יַד עַלְיהָ, כֹּל שְׁבֵן פְהַנָּא, דְבֻעָיא לְאַשְׁתַכָּה שְׁלִים, מְאַרְיָה דְמְהִימְנוֹתָא, יַתִיר מְכֻלָּא, וְהָא אוּקְמוֹתָה.

רַבִּי אֶלְעֹזֶר הוּא יָתִיב בְּקָסְטָרָא דְבֵי חַמּוֹי, וְהַוָּא הוּא אָמֵר, זִילְגָּא דְבָקָסְטִירָא בְּעִיטָא שְׁכִיחָה. אֲדָחָכִי, אַעֲבָר חַד בָּר נְשָׁ, פְגִים מְעִינִיה חַד. אָמֵר חַמּוֹי, נְשָׁאָל לְהָאִי. אָמֵר, פְגִים הוָא, וְלֹאוּ מְהִימְנָא. אָמֵר, נְשָׁאָל בְּהַדִּיה. אָתוֹ שְׁאַיְלוּ לֵיה. אָמֵר לֵיה, טוֹפְקָא מְאָן הוָא בְּעַלְמָא. אָמֵר עַתִּירָא, אָבָל דִּישְׁלִיף, בְּהַדִּיה אָנָא מְכֻלָּהוּ. (ס"א עַתִּירָא, אָבָל דִּישְׁלִיף, וּוּ עַל דָא, בְּהַדִּיה אָנָא מְכֻלָּהוּ) אָמֵר רַבִּי אֶלְעֹזֶר, בְּמַלְוִי אַשְׁתְּמָעָ, דְלֹאוּ מְהִימְנוֹתָא גְּבִיהָ, וְלֹאוּ בָר מְהִימְנָא הוָא. תָא חִיִּי, קָוְדְשָׁא בָּרוּךְ הוּא אָמֵר כָּל אִישׁ אֲשֶׁר בּוֹ מָום לֹא יַקְרֵב, דָהָא קְדוֹשָׁא דְלַעַילָּא, לֹא שְׁרִיאָא בָּאַתָּר פְגִים.

פָתָח וְאָמֵר, (ישעיה ח') לְתֹרַה וְלַתְעוֹדָה אֵם לֹא יַאֲמִרְוּ כְּדָבָר הַזֶּה. לְתֹרַה וְלַתְעוֹדָה. מְאָן הוָא תֹרַה, וּמְאָן הוָא תְעוֹדָה. אֲלֹא תֹרַה, דָא תֹרַה שְׁבַכְתָּב. תְעוֹדָה, דָא תֹרַה שְׁבַעַל פֶּה. תֹרַה שְׁבַעַל פֶּה לֹא שְׁרִיאָא בָּאַתָּר פְגִים, דָהָא מַתֹּרַה שְׁבַכְתָּב אַתְבָּנִי. בְּתִיב צָור תְעוֹדָה חֲתוּם תֹרַה בְּלִמּוֹדִי, צָור תְעוֹדָה, דָא תֹרַה שְׁבַעַל פֶּה, בְּגִין דְתִמְןָ אַתְצָר צְרוֹרָא דְחִיִּי, וּבְתְעוֹדָה

את קשור קשרא דתהי (נ"א קשרא דמהימנוותא) **دلעילא, למחוי**
כלא חד.

ומתמן לחתא אתפרשן אורחין ושבילין, ומתמן מתפרשן אורחין בעלמין בלהו הדא הוא דכתיב, (בראשית ב) ומשם יفرد והיה לאربעה ראשיים.

חתום תורה, חתימה דאוריתא, דאייה תורה שבכתב באן אחר. בלמודי, אלין נבייאי, כמה דעת אמר (מלכים א ז) ויקם את העמוד הימני ויקרא שמו יכין ויקם את העמוד השמאלי ויקרא שמו בוז. ומתמן אתפרשן אורחין לנבייאי מהימני, וקימי אלין בקיומה לגופא, לשית טהירין, הדא הוא דכתיב, (שיר השירים ה) שוקיו עמודי שש. וכלא לא קיימת אלא בשלימוג, ולא שריא קדושה דכלא, אלא בשלימוג, כド מתחבראן דא בדא, כלא הוא שלים, כלא הוא חד, לא אתפגים אחר. ועל דא אקרי כנסת ישראל שלם, כמה דעת אמר (בראשית יד) ומלאכי צדק מלך שלם (תהלים עו) ויהי בשלם ספו.

ובגין פה לא שריא כלא, אלא באתר שלים. ועל דא כל איש אשר בו מום לא יקרב. בגונא דא קרבנא דביה מומא לא יתקרב. מיי טעמא. דכתיב כי לא לרצון יהיה לכם. ואי תימא הא קודשא בריך הוא לא שاري אלא באתר תבירא, במאנה תבירא, דכתיב,

(ישעה נז) **וְאֶת דָּפָא וְשִׁפֵּלָה רֹוֶת.** האי אֲתָר שְׁלִים יִתְּיר הוּא מְכֻלָּא, (דְּבָתִיב, (ישעה נז) וְאֶת דָּפָא וְשִׁפֵּלָה רֹוֶת) בְּגַין דְּמַאיְךָ גְּרָמִיה לְמַשְׁרִי עַלְיהָ גָּאוֹתָא דְּכָלָא, גָּאוֹתָא עַלְלהָ, וְדָא הוּא שְׁלִים. אֲבָל לֹא בְּתִיב, וְאֶת (ד"ב צ"א נ"א) עֹור וְשִׁבּוֹר וְחָרוּם וְשְׂרוּעָ. אַלְא וְאֶת דָּפָא וְשִׁפֵּלָה רֹוֶת, מֵאַן דְּמַאיְךָ גְּרָמִיה, קְוִידָשָׁא בְּרִיךְ הוּא זָקִיף לִיהְ.

וּבְגִינִי כֵּה, כְּהַנָּא דְּקָאִים לְתַתָּא בְּגֻוָּגָּא דְּלַעַילָּא, בְּעֵינֵי לְמַהְיוֹ שְׁלִים יִתְּיר מְכֻלָּא, וְלֹא יִתְּחַזֵּי פְּגִים, וְעַל דָּא אַזְהָר לְהֹו לְכָהַנִּי, דְּבָתִיב אִישׁ מְזֻרָּעָק לְדוֹרוֹתָם אֲשֶׁר יִהְיֶה בּוֹ מָוָם.

תו פָּתָח וְאָמַר, (מלאכי א) וּכְיִתְגִּישׁוּ עֹור לְזֹבּוֹחַ אֵין רָע, וּכְיִתְגִּישׁוּ פֵּסֶחֶת וְחוֹלֶה אֵין רָע, וּכְיִקְוִידָשָׁא בְּרִיךְ הוּא אָמַר אֵין רָע, אֵין חֲבִיכִי טוֹב הוּא. אַלְא סְוִיפִיה דְּקָרָא אָוכָח, דִּישָׂרָאֵל בְּאַיִנּוֹן יוֹמִין הַוּ מִמְּבָנָן כְּהַנִּי מִאֲרִי דְּמוּמִין, עַל גַּבְיוֹן מְדֻבָּחָא, וְלְשִׁמְשָׁא עַל מְקָדְשָׁא, וְאָמְרִי מַאי אֲכִפָּת לִיהְ לְקְוִידָשָׁא בְּרִיךְ הוּא דָא, אוֹ אַחֲרָא. וְאַיִנּוֹן הַוּ דְּאָמְרִי אֵין רָע. וּקְוִידָשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֲתִיב לְהֹוּן הַהִיא מֶלֶה דַּהֲוּ אָמְרִי. אָמַר: יִשְׂרָאֵל אַתָּוּן אָמְרִי פְּדָמְקָרְבִּי מִאֲרִי דְּמוּמִין עַל פּוֹלְחָנִי אֵין רָע, מַאי אֲכִפָּת לִיהְ לְקְוִידָשָׁא בְּרִיךְ הוּא.

סְוִיפִיה דְּקָרָא מַה בְּתִיב, הַקְּרִיבָהוּ נָא לְפַחְתָּר הַיְּרָצָח אָוּ

הישא פניך. בר נש מנייכו, اي בעיתו לשלומי למלכა, ולקראת קמיה דורונא, אתון מshedrin ליה בפגימה, או לא. הירץ או הישא פניך בההוא דורונא, כל שפנ וככל שפנ דאתון מקרבין קמא בר נש פגים לקרבתה דורונא, הא דורונא דלכון לבבא אטמסר, דודאי בר נש דאייה פגים, פגים הוא מפלא, פגים הוא מהימנותא. ועל דא כל איש אשר בו מום לא יקרב.

אמר רבי יוסי, זמין קודשא בריך הוא לאשלמא להו לישראל, ולאשתכחא שלימין בכלל, שלא יהא בהון מארי דמוני כלל, בגין דיהון תקונא דעתמא, כאליין מאני ולבושא דבר נש דאיון תקונא בגופא, הדא הוא דכתיב (איוב לח) ויתיצבו כמו לבוש.

(ס"א ד"א) תא חזי, כד יתעrown מעפרא, כמה דעתלו, וכי יקומון, חגרין או סומין. עallow חגרין וסומין, יקומון בההוא לבושא, שלא יימרין דאחרא הוא דאטער. ובתור, קודשא בריך הוא ייסי לוז, וישתחוון שלימין קמיה, וכדין יהא עלמא שלים בכלל, פרין (וכירה יד) ביום ההוא יהיה יי' אחד ושמו אחד.

(ויקרא כ"ב) שור או כשב או עז כי יולד והיה שבעת ימים תחת אמו וגוו. רבי יוסי פתח, (תהלים לו) צדקתה בהררי אל משפטיך תהום רבבה אדם ובהמה תושיע יי'.

הָאֵי קָרָא אֶת לְאִסְתְּפָלָא בֵּיהֶ, אֲבָל תֵּא חֹזֵי, צְדָקָה: כַּתְרָא קְדִישָׁא עַלְּאָה. כְּהֶרְרִי אֶל: כְּאַיְנוּ טוֹרֵין עַלְּאַיְנוּ קְדִישֵׁין, דְּאַקְרָוּן טוֹרֵי דְּאַפְרָסְמוֹגָא דְּכִיכָּא. וּבְגִין דְּאַיְהִ סְלִקָּא לְאַתְקְשָׁרָא בְּהוּ לְעַיְלָא, כֹּל דִּינְהָא בְּשָׁקוֹלָא חַדָּא לְכָלָא, דְּלִילָת בְּהַהְוָא דִּינָא רְחִמָּי. מְשֻׁפְטִיךְ תְּהֻום רַבָּה. מְשֻׁפְטִיךְ דְּאַיְהוּ רְחִמָּי, נְחִית לְתַתָּא לְהַהְוָא דָרְגָא לְתַקְנָא עַלְמָיוֹן, וְחַיִים עַל פָּלָא, וּעֲבִידָה דִּינָא בְּרְחִמָּי לְבַפְמָא עַלְמָא.

וּבְגִין דְּאַיְהוּ רְחִמָּי, אָדָם וּבְהָמָה תּוֹשִׁיעַ יְיָ. לְכָלָא בְּשָׁקוֹלָא חַדָּא. אָדָם וּבְהָמָה, הָא אוֹקְמוֹתָה, מַאן דְּהַוָּא אָדָם, וּשְׂוֵוי לְגַרְמִיהָ כְּבָהָמָה. אָדָם וּבְהָמָה: דִּין אָדָם, וְדִין בְּהָמָה, חַד הֵיא. אָדָם: (בראשית י) וּבָנָ שְׁמַנְתָּא יָמִים יִמּוֹל לְכָם כֹּל זֶכְרָה. בְּהָמָה: וְהִיא שְׁבָעַת יָמִים תְּחַת אַמּוֹ וּמִום הַשְּׁמִינִי וְהַלְאָה יַרְצָה לְקַרְבָּן אֲשָׁה לִיְיָ, בְּגִין דַּיְעַבְרָ עַלְיָהוּ שְׁבַת חַד, וְהָא (הקדמה י"ג) אוֹקְמוֹתָה.

רְبִי חִיָּא פָתָח (שופטים ח) יְיָ בְּצָאתָךְ מִשְׁעִיר בְּצָעֵדָךְ מִשְׁדָה אֲדָום אָרֶץ רְעֵשָׁה גַם שְׁמִים נִטְפָו. תֵּא חֹזֵי, וּבְאַיְנוּ אַיְנוּ יִשְׂרָאֵל בְּעַלְמָא דִין, וּבְעַלְמָא דָאָתִי, דְּקוֹדְשָׁא בָּרִיךְ הוּא אַתְרָעִי בְּהוּ, וְאַיְנוּ מַתְדַבְקִין בֵּיהֶ, וְאַקְרָוּן קְדִישֵׁין, עַם קְדוֹשָׁה. וּבָנָ עד דְּסַלִיק לוֹן לְדָרְגָא עַלְלָה דְּאַקְרִי קְדָשָׁ, דְּכַתִּיב, (ירמיה ב) קְדָשָׁ יִשְׂרָאֵל לִיְיָ

ראשית תבונאתה. כמה דאoki מגן, דהא ישראל ממתנייא יומין מתדקין ביה בשמייה, ורישמיין בשמייה, ואינון דיליה. כמה דעת אמר, (שמואל ב ז) וכי בעמך כיישראל גוי אחד בארץ. ועוממין לא מתדקין ביה, ולא אולין בני מוסיה, ורישימה קדישא אעדיאו מפיה, עד (ד"ב צ"א נ"ב) דאינון מתדקין בסטרא אחרא דלאו קדישא.

ותא חזי, בשעתא דבעא קודשא בריך הוא למייבב אוריותא ליישראל, זמין בה לבני עשו, אמר לון, בעאן אתון לקבל לא אוריותא. בהיא שעתא אתרגיות ארעה קדישא, ובעתא לאעלא לנוקבא דתהומה רבבה. אמרה קמיה, מארי דעלמא, פסטירא דחדוה (ס"א דעלמא) תרי אלפי שניין עד לא אתברי עלמא, קלטינה קמיה (נ"א קליטנא גו) (נ"א איזמן קמי) ערליין דלא רשיין בקיום.

אמר לה קודשא בריך הוא, כורסייא כורסייא, ייבدون אלף אומין כוותיה, וקימא דאוריותא לא יזדמן קמיהו, הדא הוא דכתיב יי' בצתך משער בצדך משדה אדום ארץ רעשה. והאי בגין דאוריותא לא ATI'היבת (בגין דאייהו קיימת קדישא) אלא למאן דאית ביה קיימת קדישא. ומאן דיליף אוריותא למאן דלא אתגוז, משקר בתרי קיימי, משקר בקיימת דאוריותא, ומشكך בקיימת מצדיק וכגש תשראל. דאוריותא להאי ATI'היבת, ולא לאחרא.

רבי אבא אמר, משקר בתלת דוכתי עלאי, משקר בתורה, משקר בנביאים, משקר בפתובים. משקר בתורה, בכתב, (דברים ז) זוatz התורה וגוז. משקר בנביאים בכתב, (ישעה נ) וכל בנויך למודי יי'. אינון למודי יי', ולא אחרא, בכתב (ישעה ח) חתום תורה בלמודי יי', אינון, ולא אחרא. משקר בפתובים, בכתב, (הלים עח) ויקם עדות ביעקב ותורה שם בישראל, בכתב (הלים קמ) אף צדיקים יודו לשמה. מאן צדיקים. דא צדיק וכנסת ישראל. דמאן דלא אתגוז, ולא עאל בקיומה דלהו, לא יודין לשם קדישא, דהיא אורניתא. אמר רבי חייא כיון דאתגוז קידשא בריך הוא על טירא דסיני, למייב אוּרִיתָא לישראל, שכיבת ארעה, ותבת בניה, חדא הוא בכתב, (שם עז) ארץ יראה ושקטה. תא חזוי, בר נש דאתיליד לא אתמנא עליה חילא דלעילא, עד דאתגוז. כיון דאתגוז, אתעד עליה אתערותא דרווחא דלעילא. זכי לאתעסקא באורניתא, אתעד עליה אתערותא יתר. זכי ועבד פקודיו אוּרִיתָא, אתעד עליה אתערותא יתר. זכי ואתגסיב, זכי ואolid בנין, ואוליף לון אורחות דמלכא קדישא, הא בדין הוא אדם שלים. שלים בכלל. אבל בהמה דאתילידת, בה היא שעתה דאתילידת,

ההוא חילא דאית לה בסופה, אית לה בה היא שעתא דאתילידת, ואתמנא עליה. ובגין פך כתיב, שור או כשב או עוז כי יולד. עגל או טלה, או שעיר או גדי לא אתמר, אלא שור או כשב או עז, והוא דאית ליה לסתופא, אית ליה בשעתא דאתיליד.

והיה שבעת ימים תחת אמו, בגין לאתישבא ביה והוא חילא ואתקיים ביה. ובמה יתקיים ביה. פך ישרי עליה שבת חד, ואי לא, לא יתקיים. (ועוד דאתיבש מזוהמא דאמיה) ולברר דיתקאים ביה והוא חילא, כתיב ירצה לקרבן אשא לויי, בקיומה בשבת חד, ד在过渡 עליה. ובר נש, בקיומה בשבת חד, אתקיים ביה אתערותא דהאי עלמא, וחילא דיליה. בתר דאתגוז, אתער עליה אתערותא דרוחא עלאה, ובגנסת ישראל עבר עליה, וחמת ליה, בראשמא קדישא, ואתערת עליה, ושרא עליה רוחא דההוא עלמא קדישא, כמה דאת אמר, (יהזקאל טז) ואüber עלייך ואראך מתבוססת בדמיך. וגו'. בדמיך: בתרי.

ואי תימא, התם פך נפקו ישראל ממזרים, דשביח בינייהו דם פסח ודם מילה, פדין כתיב בדמיך חי, הכא מא בדמיך. אלא תרין, חד דמילה, וחד דפריעת. חד דגזרו, דכגנסת ישראל. וחד דפריעת, בצדיק יסוד

עולם. ואילו תרין דמיין דבר בש קאים בגיניהו בקיומה
דעלמא דאתה, הדא הוא דכתיב בדמייך חי.
רבי שמעון אמר, (תהלים כה) סוד יי' ליראיו ובריתו
להודיהם. סוד יי' ליראיו, הדא בנסת ישראל.
ובריתו להודיהם, הדא צדיק יסוד עולם, (דף צ"ב ע"א)
בקשורה חדא.

יו"ד, תלת אthon, שלימوتא דכלא. י' ראשיתה דכלא.
י' עלאה דכלא. וא"ז אמצעיתא, שלימوتא דכל
סיטרין. מעבר לכל רוחין, ביה תליא מהימנותא. דל"ת,
גבתא, צורא דחיי. את הדא זעירא, שלימוטא דכלא.
את הדא סתימה דכל סיטרין. כה נפיק, נפיק כמלפआ עם
חילוי. תעב (נ"א יתיב) לbetter, י' בלחודי, ביה אסתומים
מליה, ביה נפיק, סגיר ופתח. (נ"א נגיד ונפיק ופתח).
ה"א (נ"א הדא) שלימوتא דכלא, לעילא ולתתא. זהא
אתמר, ה, זהא ידיעא. א' הוא יו"ד, שלימוט
דתלת אthon, דאיפון ברישא, דסתימין (ס"א בי"ד זהא אווקמוּה)
ביה"ז על גבי א' (ס"א דאי' הא) וזה אווקמוּה (ב' וזה אווקמוּה),
וכלא חד מליה הוא, שלימו דשמעא קדישא, הוא שלימו
דעילא (וותקא). בגין כה, לזמנין ה"א גטיל א', בזמנא
דהיא מתעטרה בעטרוי.

תא חזי, כל את ואת דשמעא קדישא, אתה ביה שלימו

דכל שמא. יוזד הא אתמר שלימו דכלא. הא שלימו דכלא ואף על גב דלאו איהו באלה, הא בלחודי, הא אתמר בדיקנאג (ס"א דא א' הווא וכור) ה"י (ס"א איהו) (דא ה'). הווא שלימotta דכלא. (ואהו ה"א ר' בין בסטרא דא, בין בסטרא אחרא, שלימו הווא דכלא. ו'ה) הווא שלימו יתר, לא עטרא לכלא הא דכלא חד, והא אתערו ביה חבריא.

תא חזין, והיה שבעת ימים וגוי. יוזד ה"א ואיזו ה"א (ג"א ואיזו ה"א יוזד ה"א) אתגליפו אתוון (והיה). ר' הא, הא שבעת יומין אתכלילו בחד. ר' הא, שבעת יומין. ר' חד, בלא דכלא. הא תלת, היא ותרין בגין. וברא חד, תרין אbehן ביה כלילן, הא שיתא (חמשא). ברתא נוקבא חד, הא שבעה (שיתה), אשתחמע דה עלהה בלא דשיתא. יה הא שבעה. הינו דכתיב, (מלכים א ח) שבעת ימים ושבעת ימים ארבעה עשר יום.

והיה שבעת ימים תחת amo. תחת amo, אתערו שבעת ימים, דכתיב, (דברי הימים א בט) לך יה' הגדולה והגבורה וגוי. ועל דא שבעת ימים לחתא, ליקרא דאימא עלאה. תחת amo לחתא. דכתיב, (שמואל א ב) עד עקרה ילה שבעה ורבת בגין אמללה. עקרה דכל ביתא, ילה שבעה, אלין שבעת יומין דחג הפסופות. ורבת בגין אמללה, אלין קרבניין דחג, דגנתין בכל יומה מן מבינא.